

noner med Finansudvalget. Foreligger der nogen, skal jeg nærmere undersøge, hvori den bestaar, thi jeg kender den ikke.

Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), der frygtede for, at Pengene skulde faa en Anvendelse til Fæstningen, skal jeg ligeledes henvise til, hvad jeg har udtalt om den Ting. Hans Frygt for, at Anmærkningen ikke skulde kunne komme ud igen, mener jeg, er ganske ugrundet og uhjemlet. For øvrigt er Muligheden maaske den, at naar vi have benyttet denne Anmærkning i 3 Aar, bliver det netop Folketinget, der ønsker at lade Anmærkningen blive staaende. Men i hvert Fald maa alle Faktorer enes om, at den bliver staaende, ellers kan den ikke blive paa Finansloven. Forudsætningen er, at det er et Forsøg, der skal vare i 3 Aar. Det ærede Medlem for Æbeltoft mener, at man kun kan spare paa den Maade, at Pengene komme tilbage i Statskassen. Nej, der er virkelig ogsaa andre Maader at spare paa. Hvis man ved en fornuftig Anvendelse af Midlerne kan afholde en Udgift, som maatte blive større ved en Opsættelse, er det en Sparsommelighed, der er værd at tage i Betragtning.

Det ærede Medlems Forsøg paa at godtgøre, at Anmærkningen paa Marineministeriets Budget og Anmærkningen paa Krigsministeriets Budget ere principielt forskellige, er ikke faldet heldig ud. Det kan nemlig ikke godtgøres ved, at han taler om store Bogstaver og smaa Bogstaver og Romertal og al den Slags formalistiske Ting. Nej, Sagen er, at Anmærkningen begge Steder gælder højst uensartede Sager, og at det i Virkeligheden er meget store Beløb, der kunne disponeres over. Ved den foreslaaede Anmærkning vil Ministeren kunne tage fra den ene Afdeling og anvende paa den anden, ganske som det har fundet Sted i de sidste 2—3 Aar, og som det er beskrevet i Statsregnskaberne. De Herrer, som nu ere saa stærkt mod Anmærkningen, komme aldrig bort fra, at de selv have stemt for og foreslaaet Tinget at vedtage en Anmærkning, der i Virkeligheden indeholder ganske det samme, som jeg her foreslaar (*Zahle*: Nej). De kunne sige nej, saa tidt de ville, Fakta ere Fakta, og de forandres ikke ved, at man siger nej.

Neergaard: Naar Anmærkningen indeholder ganske det samme, og det er noget saa fuldstændig selvfølgeligt og som Fod i Hose, som det siges at være, vil jeg spørge, hvorfor det behøvede at kundgøres paa den

særlig højtidelige Maade som Programpunkt i den højtærede Ministers Programtale, hvorfor endvidere det behøvede at opstilles forsøgsvis. Hvis det var noget, som var ganske ud ad Landevejen, noget, der var ganske enstydigt med, hvad der er gjort før, noget, man maatte antage dette Tings Medlemmer som fuldstændig bundne til — hvad skulde saa alle de lange Debatter til, som have været førte, ogsaa indenfor det ledende Flertal her i Salen og andre Steder? Hvad skulde saa de forskellige Ændringer af Anmærkningens Ordlyd til, og først og fremmest, hvad skulde det saa til at opstille det som et af Hovedpunkterne i det ny ministerielle Program?

Konseilspræsidenten, Krigsministeren og Marineministeren (J. C. Christensen): Jeg skal blot ganske kort sige, at da jeg holdt min Tale her ved Ministeriets Tiltrædelse, nævnte jeg dette Punkt, fordi det var en ny Sag, men ikke fordi jeg betragtede det som en stor Sag. Det har jeg aldrig gjort, men jeg mener, det var rigtigt, at jeg nævnte det ny, der kunde være Tale om. Med Hensyn til de lange Debatter er jeg enig med det ærede Medlem. Hvad skulle de lange Debatter til?

Zahle: Naar denne Anmærkning er lige saa uskyldig som den Anmærkning, der passerede Tinget uden Omtale for nogle Aar siden, er det mig noget paafaldende, at det ærede Flertal gennem Forhandling med Konseilspræsidenten har forandret saaledes paa Anmærkningen, at den i Stedet for 5-aarig er foreslaaet som 3-aarig. Naar det er en ganske uskyldig og betydningsløs Ting, hvorfor maatte den saa ikke vare 5 Aar, hvorfor skulde Forsøget saa kun gøres paa 3 Aar? Hvorfor skal det i det hele taget kun være et Forsøg, naar det er en saa uskyldig Ting? Alt dette kan kun forklares ud fra, at det er en Ting af politisk Betydning. Hvis der ingen politisk Betydning laa i denne Anmærkning, var den overhovedet ikke bleven forelagt. Naar der kun skal naas det ved Anmærkningen, som kan naas ved Samtykke fra dette Ting, er Anmærkningen ganske overflødig, thi da kan den højtærede Konseilspræsident, Krigs- og Marineminister blot i Løbet af November, December og Januar Maaneder, naar han vil, henvende sig til Folketingets Finansudvalg og bede om dets Samtykke til, at han foretager sig de Ting, han ønsker at foretage sig. Det er noget, som saa ofte sker, og paa en saadan Billigelse gennemføres